

גב א מ"י פ"ג מהלכות
עירובין הלכה טו סמג
עין דקנ"ג א טו"ש"ע א"ח
ס"ה ש"פ ס"ק ג.
גב ב מ"י ש"ס הל"ז סמג
ש"ס טו"ש"ע א"ח ס"י
ש"פ ס"ק א.
גב ג מ"י פ"ג מהלכות
מעשה קרבנות הלכה
ד וסמג עין קפ"ג.
גב ד מ"י פ"ג מהלכות
עירובין הלכה א סמג
עין א טו"ש"ע א"ח ס"י
ש"פ ס"ק א.
גב ה מ"י ש"ס הלכה ג
טו"ש"ע ש"ס ס"ק ד.
גב ו מ"י ש"ס הל"ג ב
טו"ש"ע ש"ס ס"ק א.

רבינו הנאל

עד התי משומר לע"ז.
ואמר רב אשי רב תאי תנא
הוא דאמר דחמיר ליה
שבת ע"ז, דהניא אדם
אין יקריב מבטל קרבן לה,
מכאן ולא כולכס, להוציא
את המשומר לכל התורה
כולה, שכן מקבלין ממנו
קרבן. מכאן בבבא חלקתי
ולא באומות העולם, ש"מ
באומות כולן (שארן)
אבל מקבלין קרבנות
מפושעי ישראל שעברו
על מנחת מצות כדי
שיחזרו בתשובה, חוץ מן
המשומר לנסך יין לע"ז,
ולחלל שבתות ופרישות.
שאלו כמפורש לכל
התורה כולה חוץ לפיכך
אין מקבלין מהן. ויבא
בו ישראל המשומר
ששמר שבתו בשוק
ואינו מחלל אלא בסתר
מבטל רשות, ושינו
מבטל שבתו בשוק, אלא
מחלל בגילוי פנים, אינו
מבטל שבתו. מפני שאמר
ישראל מבטל שבתו ונתן
רשות ובניו עד שישכיר,
כיצד אמר לו רשותי
קנויה לך, רשותי מבטלת
לך קנה ואין צריך
לזכות. מתני אנשי חצר
ששכח אחד מהן ולא
עירב ביתו אסור להכניס
להוציא בו. אוקימנא
בבבלי שרשותו חזרה,
וקפרי רבנן המבטל
רשות חצירו, לפיכך ביתו
לא ביטל, לפיכך ביתו
אסור. שלחן מותרין לו
ולחם. כלומר בתיהן
מותרין לו ולחן, כיון
דביטל רשותו הוה ליה
אכסנאי לגבייהו. וירושלמי
אכסנאי אינו אסור לגיטול.
נתנו לו רשותו הוא מותר,
דהא נתנו לו רשותם.
אבל הן אסורין, דליכא
למימר דאכסנאי אינו
לגבייהו. דהמשנה גבי חזר
לא הוה אורחין. ומוקים
שמואל לתמתייהו הכי לא
תימא דאכסנאי דביטל להון
הוא רשותיה, דהוה אינהו
נתנו לו רשותם דשמעינן
מינה דמבטלין וחזרין
ומבטלין, אלא הכי קתני
מתני נתנו לו רשותם
מיעיקרא והוה לא נתן להם
הוא מותר והן אסורין.
הוה שני אסורין זה
על זה. פ"ה הוה שנים
שלא עירביו, ונתנו להם
כל בני החצר רשותם.
אילו שנים כל אחד מהן
אסור לו חבירו, ואיני
(שעור) ששחיתו כן חזר
האחד נתן רשותו לשני,
כיון דבעידנא דביטל
להו כל בני החצר להני
חזרי, לא הוה שריותא
לחצר דהא חד אסור
על חבירה לא מיבטיל.

דניי ממונות כשר דניי נפשות ומשני דרבה אפי' כר"מ דאמר
עד זומם פסול לכל התורה כולה דע"כ לא קאמר ר"מ התם אלא
גבי עד זומם דממון דרע לשמים ולצרות אכל הכא דרע לשמים
ולא לצרות לא שמע מיניה דלית ליה לר"מ חשוד לאחד מכל
האסורין להו חשוד לכל התורה כולה
לרבה דלא אמר מקילתא לחמירתא
אלא בעד זומם דממון דווקא דרע
לשמים ורע לצרות ומינה לאציי
דהתם ניחא וקיי"ל כותיה וי"ל דאפי'
לרבה חשוד לדבר אחד דרע לשמים
ולא לצרות חשוד לכל התורה כולה
כיוצא בה דרע לשמים ולא לצרות
אפי' מקילתא לחמירתא וחשוד לדבר
אחד דרע לשמים ורע לצרות חשוד
לכל התורה כולה אפילו רע לשמים
ורע לצרות:

ישלח מותר לז' ז'הן. דהוי
אורת לגבייהו פירש
ר"מ דאמר דירושלמי א' אכסנאי אינו
אסור לעולם ואומר ר"י דלא דמי
להכא כלל דהתם איירי (ג) כגון הבא
לדור צמיו לשם אכסנאות ולא לקדוע
עלמנו דהכי אימא התם אית תנא
מני (ה) קסדור אסור מיד ואכסנאי לאחר
שליש ואית תנא מני קסדור אסור
לאחר שלש ואכסנאי אינו אסור
לדבר אחד אסור מיד ואכסנאי אינו אסור
לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר
והמנסך יין האי מומר היכי דמי אי מומר
לכל התורה היינו רישא אי לדבר אחד
קשיא מציעתא אלא לאו הכי קאמר חוץ
מן המומר לנסך ולחלל שבתות בפרהסיא
אלמא ע"ז ושבת כי הדדי נינהו שמע מינה: **מתני'** א' אנשי
חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולהם הנתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים
אוסרין זה על זה שאחד נותן רשות ונותל רשות שנים נותנין רשות ואין נוטלין
רשות מאימתי נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיכה
מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד בין במוזד ר' אומר דברי ר' יהודה
אומר במזיד אסור בשוגג אינו אסור: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא
היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דדייר איניש
בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולחן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו:
נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד
לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ (ה) מבטלין
וחזרין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אוסרין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נתן תנינא אי
נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא

חצירו: פרי זה אסור. דמיהדר ומשקל רשותא הוא וחזר בו מצטלו: **גמ'** הא חצירו. רשות שהיתה לו בחצירו שריא לצני החצר
ומותר להן להוציא מנתינה לחצר דקתני ממתינן להדיא: אי דצטיל רשותו לצני חצר: כיסו אמאי אסור. הרי נתן להן ביתו
וכסתלק: ואי דלא צטיל מיד רשות חצירו מלן שרייה: וקסברי רבנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא דאר' אליעזר דאמר בפרק
עושין פסין (לעיל דף טו): ביתו אסור להכניס ולהוציא לו אבל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו צטיל: דהוי אורח לגבייהו.
כיון דמצינו לה מפיך אע"ג דמשמטת בחצר לא מיהדר ומשקל רשותיה הוא אלא כשאר אורחין: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר דכיון
דמשמטת בחצר אע"ג דלאו מצית דיהו מפקי הוה ליה משקל רשותא דחמשה לגבי חד לא דמו לאורחין: תמשה. לאו דוקא: שם
מינה מבטלין בו. דמשמע נתנו לו רשות ארישא קאי דקתני ושלחן מותר לו ולחן דצטיל להם רשותו חזרו הם ונתנו לו רשותן הוא
מותר: היו שנים. ששכחו ולא עירבו עם השאר וצטלו להן חציריהן רשותן אסורין שניה זה על זה: פשיטא. דאי הוה מרוייהו לחודייהו
מעיקרא הוה אסרי אהדדי: לא צריכא דהדר חד וצטיל לחצריה. רשות עצמו ואת חלקן צרשות צטלו להן חציריהן: מהו דסימא לישטרו.
דהוה להו כחמשה ששרויין בחצר ולא עירבו דמבטלי רשותא לחד מינייהו: קמ"ל. דלא דמי דאילו התם כל חד וחד מבטל ליה
רשותיה אבל הכא כיון דשאר בני חצר לאו להאי דפייסי' לחודייהו צטלו אלא לתרוייהו כי הדר חד ומבטל לאחד רשותא דיידיה מצי'
לצטולי רשותא דלאקני ליה חצריה לא מצי לצטולי דכיון דבעידנא דצטילי להו הכך קמאי רשותייהו אפי"ה לא הוה להאי מבטל שריותא
בהאי חצר משום דאסרי אהדדי אשמכח דצטול דקמאי לא אהני וכי הדר מבטל האי לא מצי לאקנויי רשותא דידהו דהא לא
קנייה: נטון פנינא. ושלחן מותר לו ולחן ואי לאו דצטיל (ה) ליה אמאי משתרו: נוטל פנינא. נתנו לו אלמא יחיד נוטל רשות:

דמשמע ולא כל האדם. שמע מינה כסן חילקתי כשכרן מצינן ולא המומרין. ולא באומות. שכולן מתנדבין ומקבלין מהם (חולין ה) דאפילו המינין שכרין (שם יא). הדומין לבממון. שאין מקיימין את המצות (חולין ה).
מפושעי ישראל. משמע מודין דמתניא נמסכת יומא (לו). פשיטא אלו המנדסים וכן הוא אומר מלך מואב פשע בי, וייטני מומר, ולקמן מפרש לו ואילו (חולין ה). והמנסך יין. עובד ע"ז (שם ב"ר) בשם ר"מ. קשיא
מציעתא. דקתני מקבלין אסיפא (שם). חוץ מן המומר לנסך ולחלל שבתות. דהיינו חמירי, האי מנא חמירא ליה שבת כעבודת סוכים, דהעובד עבודת סוכים כופר בכל התורה כולה דמתני (במדבר טו) וכי
שבת הקדיש נמסכה בשבתו (שם). ושלחן מותרין לו ולהם. כשאר כל אדם הנכנס לחצר חצירו ומותר לו להוציא מפתח חצירו לחצר דהא רשותא דחד הוא (לעיל ב). מי שנתן רשותו. לצני חצר מפני ששכח ולא עירב
ולאחר צטיל הוציא מציתו לחצר, הרי זה אסור. ע"ג מלך דהדר שקליה לרשותו (לעיל טו). רשות ביתו לא ביטל. לפיכך חצר כולה שהלן היא וציתו מיוחדת לאסור להן להוציא מרשותו לרשותן (לעיל ב).

עד דהוי מומר' לע"ג. דההוא ודאי חשוד לכל מיני דאמר מר
ממורה ע"ג. שלל המורה צה ככופר בכל התורה כולה דמתני (במדבר טו) וכי
משגו ולא תעשו את כל המצות האלה וצע"ג משמתי קרא צבוריות
(דף ט). אמר רב נחמן. איחור ישראל מומר דקאמר רב הונא
לעיל (ע"פ) לענין צטול רשות קאמר:
צטול. צפרהסיא ואע"ג דמתחיל
צטנעא: יליד. אישראל קאי: רשותי
קנויה לך. או רשותי מצוטלת לך:
לזכות. צטנין קודר: רב רבי אשי
אמר. לעולם מומר דקאמר רב
הונא לכל מיני קחשיב ליה מומר
וכרצנו ס"ל והאי תנא הוא דלתימא
ליה שבת כע"ג: אדם כי יקריב מכס
פרט למומר. דאין מקבלין קרבנו
דמכס משמע מןקתכס: מכס.
מדכתיב האי מיעוטא גבי ישראל ולא
צטנעא: רשותי קנויה לך רשותי
מבוטלת לך קנה ואין צריך לזכות רב
אשי אמר האי תנא הוא דחמירא עליה
שבת כע"ז דתניא א' ימכס ולא כולכס
פרט למומר מכס בכס חלקתי ולא באומות'
מן הבהמה להביא בני אדם הדומין
לבהמה מכאן אמרו י' מקבלין קרבנות
מפושעי ישראל כדי שיחזרו בתשובה חוץ
מן המומר והמנסך יין והמחלל שבתות
בפרהסיא הא גופא קשיא אמרת מכס ולא
כולכס להוציא את המומר והדר תני מקבלין
קרבנות מפושעי ישראל הא לא קשיא רישא
במומר לכל התורה כולה מציעתא במומר
לדבר אחד אימא סיפא חוץ מן המומר
והמנסך יין האי מומר היכי דמי אי מומר
לכל התורה היינו רישא אי לדבר אחד
קשיא מציעתא אלא לאו הכי קאמר חוץ
מן המומר לנסך ולחלל שבתות בפרהסיא
אלמא ע"ז ושבת כי הדדי נינהו שמע מינה: **מתני'** א' אנשי
חצר ששכח אחד מהן ולא עירב ביתו אסור מלהכניס ומלהוציא לו ולהם
ושלהם מותרין לו ולהם הנתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין היו שנים
אוסרין זה על זה שאחד נותן רשות ונותל רשות שנים נותנין רשות ואין נוטלין
רשות מאימתי נותנין רשות ב"ש אומרים מבעוד יום וב"ה אומרים משחשיכה
מי שנתן רשותו והוציא בין בשוגג בין במזיד בין במוזד ר' אומר דברי ר' יהודה
אומר במזיד אסור בשוגג אינו אסור: **גמ'** ביתו הוא דאסור הא חצירו שריא
היכי דמי אי דבטיל ביתו אמאי אסור אי דלא בטיל חצירו אמאי שריא הכא
במאי עסקינן כגון שביטל רשות חצירו ולא ביטל רשות ביתו וקא
סברי רבנן א' המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל דדייר איניש
בבית בלא חצר ושלחן מותר לו ולחן מאי טעמא דהוי אורח לגבייהו:
נתנו לו רשותן הוא מותר והן אסורין: ונהוי אינהו לגביה כי אורחין חד
לגבי חמשה הוי אורח חמשה לגבי חד לא הוי אורח ש"מ (ה) מבטלין
וחזרין ומבטלין הכי קאמר נתנו לו רשותן מעיקרא הוא מותר והן
אסורין: היו שנים אוסרין זה על זה: פשיטא לא צריכא דהדר חד מינייהו
ובטיל ליה לחבריה מהו דתימא לישתרי קמ"ל דכיון דבעידנא דבטיל לא הוה
ליה שריותא בהאי חצר: שאחד נותן רשות: הא תו למה לי אי נתן תנינא אי
נוטל תנינא סיפא איצטריכא ליה שנים נותנין רשות הא נמי פשיטא מהו דתימא

חצירו: פרי זה אסור. דמיהדר ומשקל רשותא הוא וחזר בו מצטלו: **גמ'** הא חצירו. רשות שהיתה לו בחצירו שריא לצני החצר
ומותר להן להוציא מנתינה לחצר דקתני ממתינן להדיא: אי דצטיל רשותו לצני חצר: כיסו אמאי אסור. הרי נתן להן ביתו
וכסתלק: ואי דלא צטיל מיד רשות חצירו מלן שרייה: וקסברי רבנן. תנא דמתני' דסתמא היא ופליגא דאר' אליעזר דאמר בפרק
עושין פסין (לעיל דף טו): ביתו אסור להכניס ולהוציא לו אבל להם מותר דהמבטל רשות חצירו רשות ביתו צטיל: דהוי אורח לגבייהו.
כיון דמצינו לה מפיך אע"ג דמשמטת בחצר לא מיהדר ומשקל רשותיה הוא אלא כשאר אורחין: ופן אסורין. אפי' מציתו לחצר דכיון
דמשמטת בחצר אע"ג דלאו מצית דיהו מפקי הוה ליה משקל רשותא דחמשה לגבי חד לא דמו לאורחין: תמשה. לאו דוקא: שם
מינה מבטלין בו. דמשמע נתנו לו רשות ארישא קאי דקתני ושלחן מותר לו ולחן דצטיל להם רשותו חזרו הם ונתנו לו רשותן הוא
מותר: היו שנים. ששכחו ולא עירבו עם השאר וצטלו להן חציריהן רשותן אסורין שניה זה על זה: פשיטא. דאי הוה מרוייהו לחודייהו
מעיקרא הוה אסרי אהדדי: לא צריכא דהדר חד וצטיל לחצריה. רשות עצמו ואת חלקן צרשות צטלו להן חציריהן: מהו דסימא לישטרו.
דהוה להו כחמשה ששרויין בחצר ולא עירבו דמבטלי רשותא לחד מינייהו: קמ"ל. דלא דמי דאילו התם כל חד וחד מבטל ליה
רשותיה אבל הכא כיון דשאר בני חצר לאו להאי דפייסי' לחודייהו צטלו אלא לתרוייהו כי הדר חד ומבטל לאחד רשותא דיידיה מצי'
לצטולי רשותא דלאקני ליה חצריה לא מצי לצטולי דכיון דבעידנא דצטילי להו הכך קמאי רשותייהו אפי"ה לא הוה להאי מבטל שריותא
בהאי חצר משום דאסרי אהדדי אשמכח דצטול דקמאי לא אהני וכי הדר מבטל האי לא מצי לאקנויי רשותא דידהו דהא לא
קנייה: נטון פנינא. ושלחן מותר לו ולחן ואי לאו דצטיל (ה) ליה אמאי משתרו: נוטל פנינא. נתנו לו אלמא יחיד נוטל רשות:

ליגור

(א) [בס"פ: משומר, וכן
להלן, (ב) [ומפ"ה פ"ה
ה"ל] ע"ז דף טו: חולין דף
(א, ב) חולין דף טו: [בס"פ
נוסף: העולם, (ג) לעיל דף
טו, (ד) לעיל סה: סט, (ה)
(ו) לעיל טו: (ח) (לעיל
סח: (ט) בס"פ: משומר,
וכן להלן, (י) ויקרא כג,
(יא) בס"פ: דרשי, (ב)
(ג) [דפסקין ולי' ב],
(ד) [דש"ל גרס קסטור וכו' וכו'
צירושאמן].

תורה אור השלם
1. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם אדם כי
יקריב מבטל קרבן לך מן
הבהמה מן הקדור וכן
היצא וחקרובו את
קרבנכם: ויקרא א ב

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה נתן וכו'
דבטל לדור אמאי:
(ב) רש"י ד"ה ושלח וכו'
דהתם איירי בעו"ג הבא.
ג"כ כ"ה בס"פ ויבשרי
ונטור ס' פ"ד:

מוסף רש"י
ליתן רשות. שאינו יכול
ליקר רשותו לישראל אלא
אם כי שגר ממנו מערב
שבת (ע"ז טו). ולבטל
רשותו. אם לא נתניו לך
לשכור את רשותו ואפילו
גטלה להם אינו מצוטלת
עד שישכור, וישראל ששכח
ולא נתן צטנו עם בני
העמי והוא דר עמיהם
ואוסר עליהם מבטל להם
רשותו (חולין א). משמר
שבתו בשוק. צפרהסיא
אע"פ שהוא מומר לחלו
צטנעא הוי הוא ישראל
ואם ליה עירב עם עמי
חצר או נתניו נתן להם
רשותו ודיו (שם). ונתן
רשותו. אם היה פתח ביתו
פתוח לחצר שישראל דין
בה ושכח להם את רשותו על
חצר ולא צטיל אסור
להוציא מנתינה לחצר
דהוי ליה מצינן מרשות
המיוחדת לכל לחצר לרשות
שם חלק ג' ונתניו
גזרו שלא להוציא מרשותו
ובבבלי ע"ז שישכיר. ד.
שישכור ישראל הימנו
(חולין א). כיצד אומר
לו. ישראל הנתון רשות
אומר רשותי קנויה לך, וזה
נוטלה ממנו ומזילא לחצר
(ע"ז טו). מכאן ולא
כולכס. אדם כי יקריב
מכס קרבן, וגי נדר או
מכס קרבן, דהא כי יקריב
משמע כשצטיל להקריב
(חולין ה). פרט למומר.
שאין מקבלין קרבנו (שם)
מכאן בבבא חלקתי.
לומר דמכתיב האי
מיעוטא צטנעא ולא
צטנעא דמתני אש אש
מזות צטנעא אש יקריב
קרבן לכל מדיכס וגו'
בפרשת מוין (ויקרא כג)
ומזילא חולין יג: אש אש
תלמוד לומר אש אש,
לרבות העובד סוכים
ועובדי מדרס ומצות
כיצד מיעוטא דלחזו מן
האדם כי יקריב קרבן
חולין ה).

(א) על ש"ס (ב) וספ: ד"ה קמ"ו.

הנהרות הב"ח

(א) גב' סיפא לגלוי ארישא כ"ל וכן בסמוך: (ב) שם לא לריכא דע"ג דאמרי קני:

מוסף תוספות

א. דילמא דאמיא נמי כו' אליעזר. מוס' ריב. ב. והלך אפילו בעיר נמי אין הירושין אורטין אם אינם דרים שם. רש"י. ג. פ' שהיה יורשו. מוס' ריב. ד. פ' שמת המוריש משחשיבה. שם. כיון שמת משחשיבה נמצא שקנה עירוב כשקידש היום, וכיון שהותרה מקצת שבת הותרה לכל השבת ואין הירוש יכול לאסור. ו. בבית אחר. מ' ה"ן. ח. כיון שדר בחצר וראוי להשתמש בהם מקרי שפיר מקום דירתו. מוס' ה"ל"ש. ד"כ לא קאמר ר' שמעון הדיחה מלבד אלא בשיצא לשבות בשבת חוץ לאותה חצר, אבל זה ששבת בחצר לא היתה מלבו, דפי' לר' יהודה דאמר דבית ההבן וכו' אינו אורט היינו משום דלא הוה ראי לדידה, אבל בית זה שהיה של אביו כיון שהוא בית שאינו דר שם, כיון שהוא דר באותה חצר. מ' ה"ן.

הדר פרק ששי עירובין

ע.

עין משפט
נר מצוה

ליגור. דאי מצטלי אינהו ליחיד אתו למימר נמי יחיד מצטל לשנים: ואין נוטלין רשות למה לי. הא תנא ליה היו שנים אוקרין זה על זה: לא לריכא. משנה יתירה לאשמועינן דאפי' אמרו ליה קמאי קני על מנת להקנות והדר איהו וצטיל לחצריה לא מצטריה לא משתרי האי צמרא דמנהו

בעא מיניה אבבי מרבה כו'. לא שמיע ליה צרייתא דלעיל דסוף פ"ב (דף טו): כשהוא מצטל רשותו אין צריך לצטל לכל אחד ומשמע התם דפלוגתא היא דר"א ורבנן והוא צרייתא כר"א ואין לומר דלרבנן מיצטיל ליה ופסטי ליה דלר"א לצטל דאם כן מאי פריך מצרייתא דבסמוך^א:

ליגור דילמא אתי לבטולי להו קמ"ל: ואין נוטלין רשות: למה לי לא צריכא א"א על גב דאמרי ליה קני על מנת להקנות בעא מיניה אבבי מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכה אחד מהן ולא עירב כשהוא מבטל רשותו צריך לבטל לכל אחד ואחד או לא א"ל^ב צריך לבטל לכל אחד ואחד איתביה: אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב שנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו או לאחד שלא עירב אבל לא אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו קתני מיהת רישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב ה"ד אי דליכא אחרניא בהדיה בהדי מאן עירב אלא פשיטא דאיכא אחרניא בהדיה וקתני לאחד שעירב ורבה הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מידו איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואבבי אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאבבי דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (א) רישא לאבבי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדו שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבבי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי לא צריכא דבטיל ליה חד מינייהו לחצריה מהו דתימא לשתרי ליה קמ"ל כיון דבעידנא דבטיל לא הוה ליה שרירותא בהא חצר לא ואין שנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הכא במאי עסקינן דהוה ומית אי דהוה ומית אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב ואי דהוה ומית אמאי לא אלא פשיטא דאיתיה ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה מידו איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תדע דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לשנים אין לאחד לא ואבבי אמר מאי לב' לאחד מב' אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב קשיא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב לאבבי דאיתיה וקמ"ל דאין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד לרבה דהוה ומית ולא גזור זימנין דאיתיה ושנים שעירבו נותנין רשותן לאחד שלא עירב פשיטא מהו דתימא כיון דלא עירב ליקנסיה קמ"ל וב' שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו לרבה תנא סיפא לגלויי (א) רישא לאבבי ב' שלא עירבו איצטריכא ליה סד"א לגזר דלמא אתי לבטולי להו קמ"ל או לאחד שלא עירב למה לי מהו דתימא הני מילי היכא דמוקצתן עירבו ומקצתן לא עירבו אבל היכא דכולן לא עירבו ליקנסיהו כדו שלא תשתכח תורת עירוב קמ"ל אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב לאבבי תנא סיפא לגלויי רישא לרבה אידי דתנא רישא תנא נמי סיפא ואין שנים שעירבו נותנין רשותן לשנים שלא עירבו הוה תו למה לי לא צריכא דאמרי קני על מנת להקנות בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות היכא

הני מילי כו'. דכל הני צטולין דלעיל איכא מקצתייהו דעירבו: טורם עירוב. תורת עירוב מן התינוקות הבאים אחרי כן: לאצני סנא דהך סיפא. דלא איצטריך דהך פשיטא דאיכא חד דלא צטיל ליה רשותיה אלא להכי תנייה לאשמועינן דכולה מנתיתא דצאיתנהו לתרווייהו המערבין עסקינן ואפילו הכי קתני רישא דרישא אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב דאין צריך לצטל רשותיה לכל אחד ואיהו לא אסר אצטריה: אידי דסנא רישא. אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב תנא דהך סיפא דאיפכא לא ולעולם רישא צדקה ומית וסיפא דצאיתנהו: הא סו למה לי. פשיטא דאסרי אהדני: הכי גרסינן כיון דבעידנא דצטיל להו הניך כו'. ולעיל פרישנא לה: קני על מנת להקנות. ממשנה יתירה נפקא לן דאי לאו הכי לא איצטריך למיתנייה ולעיל (ד"ה לא צריכא) פרישנא לה: יורש. ששכה אציו ולא עירב ומת צצת ולא צטיל רשותו מהו שיבטל היורש: היכא

נח א טו"ש"ע א"ח ק"י שפ סקף: ד: נח ב מ"י פ"ב מהל ערוינן הלכה ב טו"ש"ע ס"ט סקף: פ: ג מ"י ש"ס הלכה ד טו"ש"ע ס"ט סקף: ד:

רבינו הנגאל

והא מיפריש הכי (א) בחיפונת, דהניא ואין שנים שעירבו נותנין רשות לשנים שלא עירבו, והדר על מיניהו ובטיל ליה לחצריה, מהו דתימא ישתרי ליה, קמ"ל. [דאין שנים שלא עירבו נותנין רשותם לשנים שלא עירבו, ואע"ג דאמרי להו קני על מנת להקנות. בעא מיניה אבבי מרבה חמשה ששרויין בחצר אחת ושכה אחד מהם ולא עירב כשהוא מבטל צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד אי לא, אלא צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד. איתביה אחד שלא עירב נותן רשותו לאחד שעירב, הוה דמי, אי ליכא אחרניא בהדי מין מערב, דקתני לאחד שעירב. אלא פשיטא דאיכא אחרניא ועירב בהדיה ובתו הכי מה. ואקשינן אימא סיפא אבל אין אחד שעירב נותן רשותו לאחד שלא עירב, ואי איהו דעירב בהדיה (מתין) והשתא ליכא אחרניא בהדי אמאי לא. אלא פשיטא דאיתיה ואסר עליה, ומדסיפא איתיה רישא נמי איתיה. דדחי (רבא) [נבין] מדי איריא סיפא איתיה רישא ליתיה. תרע דבעינן לכל חד וחד, דקתני סיפא דרישא ושנים שלא עירבו נותנין רשותן לשנים שעירבו [מאי לאו] שנים ממש. ש"מ בעינן ביטול רשות לכל אחד ואחד. ודחי אבבי מאי לשנים דקתני אחד (לשנים) [משנין]. ואקשינן אי הכי ליתני לאחד שעירב או לאחד שלא עירב דמשמע דאיכא אחרניא בהדיה ואפי' הכי בחד סגי ליה. אלא מדלא קתני הכי אלא קתני לשנים שעירבו, לשנים שעירבו ממש הוה משמעין מינה דבעינן ביטול לכל חד וחד. ונרחה אבבי בקושיא. פ' למה מתנתא פיסקא פיסקה פשוטה היא. בעא מיניה רבא מרב נחמן יורש מהו שיבטל רשות.

(א) פ' צבייתא דסמוך.